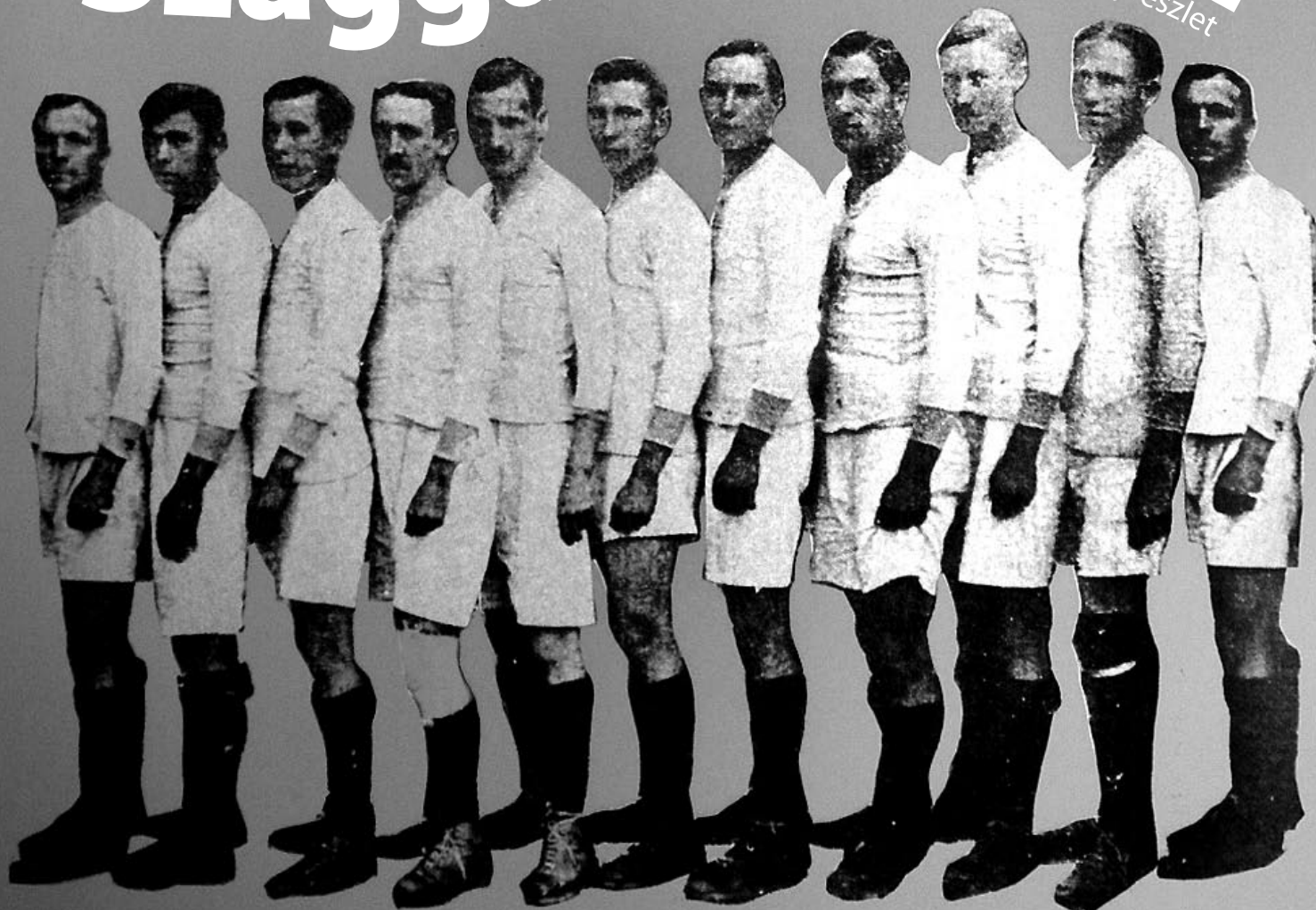

– Egressy Zoltán

Szaggatott vonal

regényrészlet

Van ez a tapsicipő-divat mostanában, tudod, a cipő, ami gördíti a lábat, dehogyan tudod, új dolog, instabil járást biztosít, ez a lényege, a természeti népek mozgáskultúráját tekintve mintának, ők meg ugye mezítláb járkálnak, és nincs se lúdtalpuk, se gerincgondjuk. Például a masszajok, mintha azt mondta volna, asszem, masszajt mondott, így hívják őket, Kenyában élnek, Afrika keleti részén, a civilizációtól elvágván. Ezek szerint az egyensúlyi állapot hiányát próbálja megteremtetni a cipő, nem tudom megjegyezni a nevét, pedig mondta ezt is a lány, valami rövidítés, végül is teljesen mindegy, nekem nem lesz ilyenem, azért informál, mert elhűlten bámulom a járását, most látok először közelről ilyet, tényleg gördül, mintha folytatná magát, keréken járna, azt mondja, nagyon szuper, így nem satnyulnak el a kisebb, egyébként nem használt izmai, sőt, nézzem meg, egyenes háttal jár, ilyen soha nem történt még velem, gyerekkora óta basztatják, hogy húzza ki magát, most meg képtelen máshogy menni, az elején fáj nekem, mert hát mégiscsak természetellenes az érzés, de hamar megszokta, sokat mesél még, mialatt nivótlan fagyalattal kedveskedik a csomag átvétele után.

Az Új Akadémia-telepen vagyok, itt számozzák az utcákat, nem nevezik, van egy körönd a közepén, zúrtam vagy öt kört nagy sebességgel, mikor odaértem, közben végig ordítottam, pár kisgyerek furcsán nézett, szerencsére nem léptek elé, az 538-as utcába jöttem, ide hoztam a küldeményt. Rosszindulatú volt a feltételezésem, lány a címzett, nem fiú, alá kell íratnom vele az átvételi papírt, ezért hívtam be, vörös, igazi démon, biztos barátnője a szókének, hasonló a stílusuk, nem szarozik ő se sokat, azt mondja, üljek le, hoz nekem fagyit, három napja felbontotta és nem akar elfogyini. Most vagyok túl a vaníliás shake-en, de nincs kedvem ellenkezni, túl szép hozzá, újabb jó nőt sodortam elé az élet, ilyen ez a nap, van valami a levegőben a melegen kívül is, sajnos a fagyit nem első osztályú, nem csoda, hogy maradt még belőle. Azért megeszem, nehogy megsértsem, közben megtörténik az aláírás, a vörös kíváncsian ki is bontja a csomagot, nagyot nevet, néztek oda, vibrátor, *hülye ez az Emese, nem normális*, vibrátort küld, tegnap beszéltem róla, hülyéskedtek, erre tényleg küld egyet, *futárral, baszki, tiszta hülye*, nem mintha rosszul jönne neki, egyedül van egy ideje és vibrátora sincs. Régebben volt, pasija is meg vibrátor is, *egyik jobb volt, mint a másik*, egy hónapja szakítottak, azt nem mondja, a vibrátorral mi lett, lehet, hogy elvitte a srác, mindenesetre szomorú, amiért úgy látszik, mindig minden elmúlik, *állandóan elmúlik minden, baszki*.

Panaszkodni szeretne, úgy teszek, mintha érdekelne a problémája, várakozón nézhetek, mert folytatja, közben tolong magamba a gyenge, olvadó pisztáciát és nézegetem a lakását, ezek nem IKEA-bútorok, eggyel komolyabb a berendezés, dióbarna szín uralkodik, kellemes a szemnek. Megkérdezi, nem érzek-e időnként olyanokat, mint ő, hogy folyton újra kell kezdeni ezt is, azt is, néha szinte mindent, velem nem ismétlődnek-e meg a fájdalmas dolgok, ő csinálja rosszul vagy tényleg semmi nem marad meg, ami jó. Kimondottan gyakran érzem ezt, főleg mostanában, de azt mondom, *mit tudom én*, felkészületlen va-

gyok most egy ilyen típusú beszélgetésre, megvonom a vállam, elfogyhatna már a fagyit, túl nagy adagot kaptam, szerencsére jön az utolsó kanál, egy falat még, aztán megyek, a lány elgördül mellettem, whiskyt vesz ki a bársekreányból.

Motorral vagyok, mondom neki, *nem ihatok*, hallom magam, hamis a hang, gyenge a kifogás, egyfelől nem érdeklődik, másfelől engem se, arról nem szólva, hogy ittam ma már. Nem is foglalkozik különösebben az ellenvetéssel, tény persze, hogy tartom a poharat, tölt, Jim Beam, ez finom lesz, jeget is kérek bele, minden jöhet nekem, ami hideg, koccintunk, ő jég nélkül issza és egy húzásra, nekem tovább tart. Két korty között mesélni kezdek neki, hallottam pár dolgot a Jim Beamről, annyit ő is tud, hogy Kentuckyból származik, de azt már nem, hogy egy repülőter mellett van a lepárlóhely, közelebb, mint ide Ferihegy, és arról se értesült, hogy valami legendás patak csodavízét használják a szeszfőzéshez, annak a nevét én se tudom. Ennyit meg elvisel, most kéne befejeznem, de folytatom, ne szoruljon belém semmi információ, ha már hónapok óta tárolom, pedig láthatóan nem érdeklődik, hogy fehér tölgyekből készül a hordó, amelyben tartják, akkor meg már egyenesen ideges, amikor ismertetem vele, hogy még ki is égetik a hordó belsejét, *látod, ettől lesz ilyen szép borostyánszínű, az íze meg bársonyos*, unja, abbahagyom, nem világos, én fárasztom vagy a történet, volna még az agyam mélyén előhívható érdekesség, de nem tudalékoskodom tovább, csak hát nehéz megállni, hallottam nemrég egy kocsmai kiseloadást róla, és megjegyeztem, a felesleges dolgok könnyebben maradnak meg bennem, mint a fontosak. A vörös hálás, amikor végre elhallgatok, felhajtom a maradékot, elveszi tőlem a poharat, szinte kikapja a kezemből, rám nevet, szépek a fogai is, szabályosak és nagyon fehérek, nemcsak a szeme gyönyörű, az orra íve is, az arca, a füle, egy perc múlva rettenetesen tetszeni fog, hacsak ki nem fordulok a lakásból, de nincs rá különösebb okom, a helyzetet nem akarom értelmezni, ez általában segít, számos izgalmas szituációt ront el a kényszeres definiálás, hagyom magam inkább, így alakult, itt vagyok, viszkizek, bármi lehet, megint ezt érzem, és azt hiszem, megint teljes joggal.

Nem beszélünk többet, lehúzó a pólóját, illetve csak elkezdem, végül ő kapja le magáról, bedönt az ágyba, pont olyan vad, ahogy elképzelttem, picit jobban talán, zabál, szét fog harapni, aktívan, rutinosan járkál a keze ide-oda, próbál irányítani, azt viszont nem szeretem, átveszem a vezetést, szerencsére örömmel adja meg magát, úgy is jó neki, ha uralom őt, cserébe figyelek rá, igyekszem hozzá gyorsulni, ő meg lassítani próbál, egy darabig más sebességen vagyunk, aztán egymáshoz szokunk, működik minden, még néhány meglepő mozzanatot is tartogat ez a félóra, de nem fogom részletezni neked, ne félj, nem mintha biztos lennék abban, hogy nem látod, ha akarod, ez a gondolat sok mindentől visszatartott korábban, főleg ezen a téren. Mi van, ha halott ismerősök, mindenféle rokonok néznek, biztos néznek, ha megtehetik, ott vannak körülöttünk láthatatlanul, egyszer majd kiderül, hogy figyeltek szex közben, vagy amikor WC-n ültem, nem lesz-e kellemetlen, bár már ott tartanánk, illetve nem, nem

úgy értem, még élnék egy darabig. Nem fogom vissza magam, az aggályokat elengedem, függetlenedem tőlük, túllépek rajtuk, bár átvillannak az agyamon most is, mint majdnem minden alkalommal, csakhogy ez olyan nő, akivel nem lehet nem csinálni azt, ami az ember első gondolata, belefér sok minden a harminc percbe, egyre több minden, gazdagabb a lehetőségek tárháza, mint amire akár csak pár pillanattal ezelőtt számítottam. Nyitott lány. Ha láttad, láttad, ha nem, legyen elég ennyi.

Tölt még egy whiskyt, ezúttal se kérdezi, kérek-e, most nem kapok jeget bele, messze a fridzsider, odabújjik a vállamhoz, az érzékenyhez, amelyik néha fáj, piheg rajtam, piciket puszilgat, ez valamelyest meglep, nem esik rosszul, egyetlen *fű*-t mond, azt viszont meglehetősen hosszan, azt jelenti, hogy minden rendben volt, és azt is, hogy kimerült. A vibrátor nem került elő, most a kezébe veszi, valahonnan előkapta, vigyorog, továbbra se mond semmit, csak klattog kettőt a nyelvével, lecsúsztatja a szerkezetet a hasán, aztán feltolja a szép, telt, kemény melleihez, simogatja magát egy kicsit, utána nyomja csak a kezembe, pár perc múlva még fáradtabban sóhajt egy újabb lassú *fű*-t, ezután issza meg a második pohár italát. Azt se tudom, hogy hívják.

Kezd megszédíteni a whisky, látom, van egy kis üveg az asztalon is, úgy látszik, ez az ő itala, mennék, kényszerít érzek a gyors távozásra, jó ismerősöm ez a sportszerűtlen érzés, szoktam haragudni magamra miatta, de most nem, meg tudom bocsátani, felállok, kicsit megingok, ezt csak én veszem észre, nem az alkohol miatt van, csupán a vér ment ki a fejből, érthető szerintem, nem mondja, hogy maradjak, meg se mozdul. Meztelenül fekszik az ágyon, keze párnaként a feje alatt, nézi, ahogy öltözöm, van a szája sarkában egy kis mosoly, van más is, mindkettő jól áll neki, elveszem az asztalról a papírt, amit aláírt, visszalépek hozzá, mégiscsak illik rendesen elbúcsúznom, a szájára adnék egy pusztit, ügyesen csinálom, vigyázok magamra, a másik sarkába csókolok bele, ő azonban átölel, smárolni akar, mindegy, akkor vállalom a következményeket, nem vagyok finnyás.

A whisky erejét akkor érzem meg igazán, amikor felülök a járművemre és elindulok a körönd irányába, azt hiszem, megint meg fogok tenni pár kört, kiabálok is, mielőtt rákanyarodom az 501-es utcára, aztán ki a Jászberényi útra, hogy célba vegyem a Belvárost, a kocsmát, talán ott van még a halór.

*

Nem biztos, hogy olyan rossz elveszettnek lenni, nehéz szívvel ébredni reggelként, vagy délben, átsóhajtani pár napot, kiszállni kicsit mindenből, este mondjuk kellemetlen lefeküdni egyedül, ez megúsztatlan, de összességében miért lenne baj bármi is, nem egyszer élünk, gondolom. Nem megszűnni jó, nem azt mondom, teljesen eltűnni, mint az elsüllyedt sziget, amelyik megunhatta, hogy alacsony színvonalon vitatkoznak rajta, lebukott a Bengáli-öböl vize alá, nemrég történt, apró kis földdarab volt, nem emlékszem a nevére, pedig tudhatnám, mert nem fontos. Ciklon hozta létre annak idején, nem olyan

régen egyébként, a semmiből emelkedett ki a tengerből India és Banglades között félúton, remek lehetőséget adva a két ország vezetőinek, hogy harcba szálljanak érte a partjainál remélt gáz- és olajlelőhelyek miatt, évtizedekig vitáztak, egy lakatlan, kilenc négyzetkilométernyi helyről van szó, legmagasabb pontja apály idején két méterrel emelkedett ki a vízből. Ezen ment a brusz, míg közbe nem lépett a természet, indiai és bangladesi emberek, elmentek ti a picsába, klímaváltozással oldom meg a problémákat, kapjátok be, jött a vízszintemelkedés, belepte a szigetet, eltűnt, de úgy, hogy nyoma sincs a műholdfelvételeken.

Ez már a Jászberényi úton fut át az agyamon, állapotom zavaros az ital miatt, túl vagyok az újabb körönd-ordításon, jól esett, én egyébiránt nem tervezek igazi eltűnést, legfeljebb időleges víz alá bukást, általában szerelmeskedés után jönnek ehhez hasonló önsajnáló gondolatok, állat lehetek magam is, azok szomorúak ilyenkor az ismert szólás szerint, nem fáradtak, hanem szomorúak, *triste* a szó ugyebár, én inkább elveszett vagyok, ez pontosabb kifejezés, olyan is van bennem, hogy mivégre történik bármi, amit átélek, meg olyan is, hogy miért nem másképp, mindig utólag leszek szerelmes abba, akivel öt percet képtelen vagyok még maradni post coitum.

Megnéztem nemrég az *Aranyláz* című filmet, villára szúrt zsemleket táncoltat benne Chaplin, játszik velük szegény a szerelmének, és a szép lány nevet, örül neki, boldog, de az egész csak képzelet a főhős, a nő valójában máshol szilveszterezik, az erős férfival, akit nem szeret, de aki vonzza őt, éjfél után aztán nagyhangú társaságával mégis elmegy a kis emberhez, hogy megtréfálja, üres a kalyiba, meglátja a terítéket, hát várta őt, és akkor elszomorodik, Georgia a neve, érdekes, a színésznő is, Georgia Hale. Húszéves volt a forgatás idején vagy huszonnégy, az adatok eltérőek, nyilván akkor a huszonnégy a valószínűbb, mindegy, az elhagyatott házikóban ráébred, mennyire várta őt az az ember, nem egyértelmű, hogy megsajnálja, vagy bele is szeret abban a pillanatban, valószínűleg egyszerre mindkettő megtörténik, gyönyörű a nő és a szemé tele van szerelemmel, ilyen lányt szeretne mindenki, te is ilyet szerettél volna, biztos az a Nóra lett volna a te Georgiád, a filmnek *happy end* a vége, hazugság, de jó, hogy az a vége, ami, nem az, ami veled történt, meg velem és az utolsó szerelmemmel. 1925-ben forgatták a filmet, ha nem tévedek, abban az évben született az apád, akit alig ismertem, ő is ott van eltemetve, ahol te, itt, Rákoskeresztúron.

Ránézek a csuklómra, fél nyolc, picit enyhült csak a hőség, de enyhült azért, lassan haladok, tele van a fejem az előbbi nővel, meg a szökével, a szép színésznő is bekavar a gondolataimba, ő ma már csontváz valahol a föld alatt, most kellene a semmire koncentrálnom, mert ha nem, hirtelen jön egy bizarr gondolat, ami vagy jó vagy rossz módon lesz bizarr, és ha jön, akkor menthetetlenül leuralja az agyamat, ezt tapasztalatból tudom, sőt, meg is valósítom, bármekkora hülyeség, nem jövök mindig jól ki az ilyenekből. Késő, már befordultam a temető felé.

Soha nem mentem még ki hozzád, most is majdnem meghúsul a tervem, rolleros barom tűnt fel előttem a semmiből,

vagy csak elbambultam, ki-kihagyok, a Jim Beam tehet róla, nem én, elem kanyarodhatott, kis híján elütöttem, nem irigyeltem volna az ismerőseit, ha valaki meghal rollerózás közben, azt nagyon nehéz sírva elmesélni, megúsztá, ahogy én is, leizzadtam egy pillanat alatt. Túl vagyok a sokkon, szerencsére lassan mentem, emelkedik az út, nem nyomtam nagyon, most viszont gyorsítok, újra a *Wrong* zakatol a fejemben, a körönd után ült be a fülembé a dal, adódott némi szünet az előbb, nagy volt a csend, kiürült minden hang a világból, de elmúlt a pánik, és most újra szól bennem. Van néhány szám, amitől erőre tudok kapni, ez az egyik, rendelkezik egy minden mindegy-attitűddel, monoton erő van benne, élni akarás, néha szükségem van ilyen típusú doppingokra, könnyebben kapok levegőt, míg átfolytam magamon a dalt, ráadásul két whisky turbóz, ezek együtt pár percre gyönyörű, szívdobogásos, kék nyarat csinálnak ebből a forró, kiégett estéből, jaj, miket beszélek.

Georgia Hale csontváz és az apád is az, gyerekkoromban egyetlen egyszer hatódtam meg rajtad, amikor az ő temetéséről meséltél, *szegény nagyapa, mindig úgy fázott, most meg berakták a hideg föld alá*, ezt mondtad, láttam, mennyire bánt téged, hogy halálában rosszul érzi magát, belém hasított a butácska mondatod, tízéves lehettem, nem több, még azt is tudom, hogy a koporsóra dobtad apád kártyapakliját, meg az utolsó közös fotókat, és emlékszem, hogy alig élted túl a koporsóra zúdított első földkupac rettenetes hangját, azt hitted, ott halsz meg, nem bírod ki azt a szívzaggatódást, szoros viszonyban voltatok, de akkor én veled miért nem, magyarul meg majd egyszer, és nagyapaként emlegetted nekem, ehhez is pofa kellett, nagyapaként, nekem, amikor kétszer, ha láttam őt. Majdnem mindig róla meséltél, felidézted, ahogy vitt téged erdőbe, mentetek búcsúba, meccsre, ő tanított meg mindenre, tőle tudtad, melyik gomba ehető, melyik nem, és képzeljem el, most meghalt, nincs többé apád, eszedbe jutott, hogy elvigyél a temetésére, aztán inkább nem erőltetted. Lehet, hogy nem is baj.

Referencia az ember gondolkodásmódjáról, hogy miként old meg egy problémát. Azt hitted, ha másról beszélsz, megúsod a szembenézést a helyzetünkkel, nem vetted észre, hogy dehogyan beszéltél másról, lófaszt beszéltél másról, csak el akartad kerülni

a viszonyunk definiálását, ezért hajtogattad nekem a ti történeteket folyton, amihez semmi közöm nem volt, mindig a ti kapcsolatokról informáltál, olyan voltál, mint egy élő mesekönyv, nem hiszem, hogy nem vetted észre, milyen rosszul esett nekem, ha mégse, akkor teljesen hülye vagy. Kevés vagyok, ezt éreztetted, nem tudok az apád helyébe lépni, megrogytál a halálával, én meg mit akarok tőled? Sokszor nekigyürköttem, igyekeztelek felmenteni, mert hát lehet, hogy csak annyi történt, te nem apának születél, hanem gyereknek, nem tudtál felnőni apának, akkor viszont nem tehetsz róla, hogy paraszt módon viselkedsz, minek kapaszkodom beléd, tévedésben vagyok, mint a rosszul szerető szerelmes, aki uralkodni akar a másikon, így viszont nem szeret, hanem függ és függést akar kierőszakolni, volt ilyen szerelmem, tudom, milyen, élményekben gazdag életet élek.

Te is voltál óvodás?, kérdeztem egyszer tőled, mondtad, hogy igen, *és akkor én voltam a te apukád?*, ez volt a következő felvetésem, neveltél rajtam. Kicsi voltam, még nem bohóckodtam el a dolgaimat azért, hogy ne szenvedjek tőlük, jó ideje képes vagyok már rá, kifejlesztettem ezt a képességet, bár inkább csak kifelé gyakorlom, magamat igyekszem a lehető legritkábban átverni, előfordul azért, és az sem esik rosszul.

Tudod-e, hogy mandulamagnak hívják azt az agyterületet, amely a félelmet kiváltó események feldolgozását végzi? A tudósok sokáig azt hitték, nem tesz különbséget egyes élmények között. De kiderült, hogy tesz. Ha kétféle kellemetlenség történik, az ennek megfelelő emlékek külön rögzülnek. Két különböző hangot játszottak le patkányoknak, ami után eltérő erősségű áramütést kaptak. Aztán valami antibiotikummal legátolták az emlékek újraszilárdulását. Azt gondolták, a mandulamag együtt tárolja az áramütések emlékeit, és hogy a gyógyszer ugyanúgy gátolja az emlék-szilárdulást. De nem ez történt, a félelmi reakció csak az egyik hangnál tűnt el. Az antibiotikum erről már le választotta a várható áramütés emlékét, akkor nem ijedtek meg, a másik hang hallatán viszont igen. Ezeket az emlékeket nem sikerült semlegessé tenni. Innen lehet tudni, hogy a mandulamag a tárolásnál és az előhívásnál külön kezeli a félelemmel összefüggő emléknymokat. Ehhez inkább nem teszek hozzá semmit veled kapcsolatban. Próbálok ideképzelné az arcodat.

